

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 44/2026-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Dudítša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Združenia domových samospráv, o. z.**, Rovniankova 14, Bratislava, zastúpeného Tkáč & Partners, s.r.o., Hrnčiarska 29, Košice, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Svk/11/2023 z 25. septembra 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 22. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia práv podľa čl. 3 ods. 4 a čl. 9 ods. 2 a 3 Aarhuského dohovoru (ďalej len „Aarhuský dohovor“), podľa čl. 37, čl. 41 a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“), ako aj podľa čl. 6 ods. 1, čl. 13 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) sp. zn. 8Svk/11/2023 z 25. septembra 2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie. Zároveň sa domáha priznania náhrady trov konania spojených s podaním ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že mesto Žilina (ďalej len „stavebný úrad“) rozhodnutím č. 9200/2020-148366/2020/SÚ-ŠSÚ-doprava/Mo zo 14. mája 2020 (ďalej len „rozhodnutie stavebného úradu“) nepriznalo sťažovateľovi (v procesnom postavení žalobcu) postavenie účastníka stavebného konania v stavebnom konaní vedenom špeciálnym stavebným úradom pod č. 68056/2020-33462/2020/ SÚ-ŠSÚ-doprava/Mo na stavbu „*Prístavba skladovej haly, Žilina – Považský Chlmec – SO 02 Komunikácie a stacionárna doprava*“. Na základe odvolania sťažovateľa Okresný úrad Žilina, odbor cestnej dopravy a pozemných komunikácií (ďalej

len „správny orgán“) rozhodnutím č. OU-ZA-OCDPK-2020/035832-003 z 26. augusta 2020 (ďalej len „rozhodnutie správneho orgánu“) potvrdil prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu.

3. Sťažovateľ sa následne správnu žalobou domáhal preskúmania rozhodnutia správneho orgánu. O správnej žalobe rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „správny súd“) rozsudkom č. k. 30S/153/2020-96 z 20. februára 2023 (ďalej len „rozsudok správneho súdu“), ktorým správnu žalobu zamietol ako nedôvodnú. Správny súd vyhodnotil námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutí správnych orgánov pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov ako nedôvodnú. Ako nedôvodnú vyhodnotil aj žalobnú námietku, v zmysle ktorej sa žalovaný správny orgán nemal náležitým spôsobom vysporiadať s pripomienkami sťažovateľa ako dotknutej verejnosti doručenými v priebehu zisťovacieho konania. Zdôraznil, že predmetom tohto správneho súdneho prieskumu nie je rozhodnutie, ktoré by bolo výsledkom akéhokoľvek zisťovacieho konania podľa zákona EIA, ale rozhodnutie žalovaného, ktorým potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa o nepriznaní postavenia účastníka sťažovateľovi v stavebnom konaní. Ako nedôvodnú vyhodnotil tiež žalobnú námietku, podľa ktorej má sťažovateľovi prináležať status účastníka stavebného konania bez ohľadu na to, či bol účastníkom konania EIA. Skonštatoval, že bolo náležité odôvodnené, prečo sťažovateľ nemá status účastníka povoľovacieho a stavebného konania. A ako nedôvodné vyhodnotil aj jeho zvyšné námietky.

4. Proti rozsudku správneho súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť [z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) Správneho súdneho poriadku]. O nej bolo rozhodnuté napadnutým rozsudkom tak, že ju najvyšší správny súd (podľa § 461 Správneho súdneho poriadku) ako nedôvodnú zamietol. Rovnako nepriznal účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti popísal priebeh konaní pred správnymi súdmi, uviedol úvahy na tému významu občianskeho aktivizmu v oblasti životného prostredia (konkrétne zainteresovanej verejnosti) a jeho prínosu pre spoločnosť, ako aj svoje presvedčenie o zaujatosti politickej reprezentácie proti nemu, ktorá sa prejavuje aj v činnosti správnych orgánov a súdov.

6. Porušenie dohovoru, charty, ale najmä Aarhuského dohovoru správnymi súdmi vidí v tom, že s ním nebolo zaobchádzané ako so subjektom zainteresovanej verejnosti, keď jeho podania sú správnymi súdmi vyhodnotené ako všeobecné a nezrozumiteľné. Zároveň namieta, že správne súdy s ním nekonali ako so zainteresovanou verejnosťou a jeho správnu žalobu posudzovali ako žalobu právnickej osoby. Takéto konanie považuje za diskriminačné. Napadnutý rozsudok zároveň považuje za nezrozumiteľný.

7. Napokon taktiež namieta spôsob, akým sa najvyšší správny súd vysporiadal s jeho návrhom na polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tvrdenom porušení označených práv podľa Aarhuského dohovoru, charty a dohovoru v konaní vedenom pred správnymi orgánmi a správnymi súdmi,

pričom za subjekt porušujúci dané práva sťažovateľ označil v petite svojej ústavnej sťažnosti výlučne najvyšší správny súd, ktorý prostredníctvom napadnutého rozsudku zamietol kasačnú sťažnosť sťažovateľa.

9. Ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že ani v posudzovanom prípade nemohol ponechať bez povšimnutia, že ústavná sťažnosť nie je argumentačne koncipovaná tak, aby sa z nej dalo jasne vyvodiť, ako mal napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu poškodiť sťažovateľa na ním označených právach, pretože absentujú ústavnoprávna argumentácia, relevantné námietky a prezentovanie súvislosti vo väzbe na konkrétne skutkové a právne okolnosti v posudzovanej správnej veci. Sťažnostná argumentácia pôsobí ako šablóna či formulár, ktorý je možné jednoducho a bez akejkoľvek námahy „prekopírovať“ do v poradí ďalšej ústavnej sťažnosti (ktorých sťažovateľ ústavnému súdu už doteraz predložil značný počet). Takéto odôvodnenie ústavnej sťažnosti na porušenie základných práv rozhodnutím najvyššieho správneho súdu nemožno zo strany ústavného súdu vyhodnotiť inak ako nedostatočné a tiež aj ako zjavne bezúspešné uplatňovanie práva zo strany sťažovateľa. Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor na dohady a dedukcie (obdobne I. ÚS 223/2025).

10. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je nekoncentrovaným uplatňovaním neadresných námietok vo vzťahu k rozhodnutiam orgánov verejnej správy a správnych súdov. Sťažovateľ zdôrazňuje, že správne súdy označovali jeho podania za nekonkrétne a nezrozumiteľné, čím mu odopreli prístup k spravodlivosti, keď rozhodovali o otázkach, ktoré nenamietal, a nezaoberali sa tým, čo namietol. K tomu však treba uviesť, že sťažovateľ v ústavnej sťažnosti neuvádza, ktoré konkrétne otázky mali zostať správnymi súdmi opomenuté a na ktoré nedostal odpovede tak, aby to viedlo, či už k porušeniu verejného záujmu na ochrane životného prostredia, alebo jeho ústavných práv.

11. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu dospel k záveru, že neobstojí tvrdenie sťažovateľa o jeho arbitrárnosti či nedostatku odôvodnenia. Bez potreby opakovania či parafrázovania jeho právnych záverov uvádza, že najvyšší správny súd po identifikovaní relevantných sťažnostných námietok sa s nimi dostatočne vysporiadal. Za nedôvodnú ústavný súd vyhodnotil nosnú námietku sťažovateľa o jeho diskriminácii z dôvodu, že správne súdy o jeho žalobe konali ako o žalobe právnickej osoby, a nie ako o žalobe zainteresovanej verejnosti, a preto nesprávne skúmali porušenie jeho subjektívnych práv, no nie práv zainteresovanej verejnosti. Podľa ústavného súdu sa správny súd a následne najvyšší správny súd zaoberali správnu žalobou sťažovateľa v rozsahu, v ktorom bolo možné identifikovať jeho námietky. Aj správna žaloba zainteresovanej verejnosti je rovnocenná s akoukoľvek inou správnu žalobou a nie je dôvod k nej pristupovať inak. Podľa § 178 ods. 3 Správneho súdneho poriadku zainteresovaná verejnosť je oprávnená podať správnu žalobu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy, ak tvrdí, že tým bol porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia. Predovšetkým však z ústavnej sťažnosti nemožno identifikovať, v čom mal byť, či už rozhodnutím správnych orgánov, alebo správnych súdov, porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia.

12. Všeobecný súd zároveň nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi

konania (IV. ÚS 316/2025). Rozsah reakcie súdu na konkrétne námietky účastníka konania je, čo sa týka šírky odôvodnenia, vždy spätý s otázkou hľadania miery. Spravidla postačuje, ak sú vysporiadané aspoň základné námietky, prípadne možno akceptovať aj odpovede implicitné. Prihliadnuc na prirodzenú racionalitu postupu súdov, ako aj správnych orgánov pri tvorbe rozhodnutí, je takýto postup vhodný najmä pri veľmi obsiahlych podaniach, čo je aj prípad sťažovateľa.

13. Ústavný súd preto uzatvára, že najvyšší správny súd poskytol sťažovateľovi jasné, zrozumiteľné a výstižné odôvodnenie, pričom reflektuje na ťažiskové skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o jeho kasačnej sťažnosti. Rozsah odôvodnenia rozhodnutí správneho súdu a najvyššieho správneho súdu preto nijako nevybočil z mantinelov práva na spravodlivý proces. V prípade sťažovateľa teda nemožno považovať závery rozsudku za také, ktoré by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

14. Najvyšší správny súd sa dostatočne zaoberal aj návrhom sťažovateľa na prerušenie konania a predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru. V bode 34 napadnutého rozsudku poukázal na to, že sťažovateľ nevysvetlil, výkladu ktorého konkrétneho ustanovenia európskeho práva alebo ktorej konkrétnej oblasti judikatúry Súdného dvora sa má jeho otázka týkať. Zároveň poukázal na to, že otázku nastolenú sťažovateľom vo všeobecnej rovine považoval rozhodovacou činnosťou Súdného dvora za už vyriešenú. K tomu ústavný súd zároveň dodáva, že aj z judikatúry Súdného dvora vyplýva, že národné sudy vrátane ústavného súdu musia mať mieru slobody pri rozhodovaní, či sa obrátia na Súdny dvor alebo nie, čo osobitne platí pri doktríne *acte clair* (pozri rozsudok z 9. 9. 2015 vo veci Wahl proti X a van Dijk, C-72/14 a C-197/14).

15. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

16. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu